

РЕШЕНИЕ

№ 5326

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Георги Тафров

**ЧЛЕНОВЕ: Милена Славейкова
Даниела Гунева**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5777** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] срещу Решение от 23.03.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав по а.н. дело № 8018/2019г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-346 от 05.04.2019г., издадено от заместник-председател на Комисията по финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 647, ал. 2 вр. чл. 644, ал.2 , пр. 2 във вр. ал. 1, т.2 от Кодекса за застраховането (КЗ) на касатора е наложено наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лв. за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

В касационната жалба е посочено, че оспореното решение е неправилно, поради неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът оспорва, че вмененото нарушение е извършено в условията на повторност, като твърди, че посоченото в НП предишно нарушение е влязло в сила 2015г. т.е. преди влизане в сила на разпоредбата на чл. 496 от КЗ. Изтъква още, че при съставяне на АУАН не са описани фактите, довели до приложението на квалифицирания състав на нарушението по чл. 644, ал.2 от КЗ. Счита, че е нарушен давностният срок по смисъла на чл. 34 от ЗАНН и неправилно е

определена датата на извършване на нарушението. Навеждат се доводи, че наложената санкция не съответства на тежестта и характера на извършеното нарушение. Навежда основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. Моли съда да постанови решение, с което процесното НП да бъде отменено. Алтернативно моли съда да измени НП, като преквалифицира наложената санкция от такава по чл. 644, ал.2 от КЗ на такава по чл. 644, ал.1, т.1 от КЗ.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът - Комисия за финансов надзор в съдебно заседание се представлява от юрк. С., който оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който счита първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно и като такава моли да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, XVIII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства СРС е установил следната фактическа обстановка: С наказателно постановление НП № Р-10-088/28.03.2017 г., влязло в законна сила на 13.10.2017 г., с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер от 2000 лв. на основание чл. 647, ал. 2, вр. чл. 644, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 от КЗ за извършено нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

На 23.07.2018г. Т. В. Г. предявил пред застрахователното дружество претенция за изплащане на застрахователно обезщетение на основание сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“, по повод настъпило на 20.07.2018 г. в резултат на ПТП, застрахователно събитие - увреждане на лек автомобил „Нисан Примера“, с рег. [рег.номер на МПС] . Към заявлението пред застрахователя били приложени необходимите за установяване на основанието и размера на претенцията документи - свидетелство за регистрация на МПС, контролен талон, свидетелство за управление на МПС, контролен талон към знак за технически преглед, протокол за ПТП. На същата дата бил извършен оглед на увредения автомобил и изготвен опис на констатираните увреждания. На 24.07.2018 г. е предоставена изискваната банкова сметка. На 25.07.2018 г. бил извършен допълнителен оглед на автомобила. След тази дата от ползвателя на застрахователни услуги не били изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията.

С платежно нареждане от 11.12.2018г. застрахователят изплатил на застрахователно обезщетение по щета № [ЕГН] в размер на 914,60 лева.

Междувременно на 28.11.2018 г. Г. депозирал в КФН жалба срещу ЗД [фирма] по повод забавеното произнасяне относно изплащане на застрахователно обезщетение по заведената претенция. От застрахователя били изисквани застрахователната преписка и всички свързани с нея документи. Въз основа на констатираните при проверката обстоятелства, С. А. – „младши експерт“ в отдел „Правоприлагане“ при КФН приела, че застрахователното дружество е извършило административно нарушение, поради което на 09.01.2019 г. съставила процесния

АУАН. Въз основа на така съставения АУАН е издадено и процесното НП.

Фактичката обстановка СРС установил, въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства. В обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

Издадените АУАН и НП отговорят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са издадени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила.

Разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ задължава застрахователя да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, раздел II, буква „А“ от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: т. 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или т. 2 мотивирано откаже плащането.

Съгласно чл. 496, ал. 1 от КЗ срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 от КЗ пред застрахователя, сключил застраховката „гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител. Според разпоредбата на чл. 108, ал. 3 от КЗ, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 от КЗ, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 от КЗ. С оглед на изричното разграничение по чл. 108, ал. 3 от КЗ, при претенция по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите", съгласно чл. 108, ал. 1 от КЗ застрахователят трябва да се произнесе по нея, в срок от 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, за установяване на основанието и размера ѝ.

Видно от събраните доказателства в хода на съдебното производство пред СРС, всички необходими доказателства за удовлетворяване на застрахователната претенция са представени на 25.07.2018г. – когато е извършен допълнителен оглед на увредения автомобил, а след тази дата не са изискани допълнителни документи за установяване основанието и размера на предявената претенция. С оглед на изложеното, произнасянето е следвало да бъде направено не по-късно от 15.08.2018г. включително, както правилно е посочил АНО. Застрахователното обезщетение е изплатено на 11.12.2018г., с което не е спазен императивно установеният срок в чл. 108, ал. 1 от КЗ. Съдът, счита, че правилно актосъставителят е определил датата на

извършване на нарушението, а именно - 16.08.2018г.

Неоснователно е твърдението на касатора, че наложената с НП имуществена санкция не е определено справедливо. С нормите, регламентиращи сроковете за произнасяне по застрахователни претенции, се преследват целите по чл. 2 от КЗ, една от които е защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги. Приключването в срок на заведената претенция за изплащане на обезщетение е едно от средствата за защита на тези интереси, а именно – бързото уреждане на претенции към потребителите на застрахователни услуги. В този смисъл обосновано административнонаказващият орган се е позовал на срока на закъснението – „с около четири месеца“, като е определил размер на санкцията от 2 500 лв. над минимума за нарушенията при условията на повторност.

Неоснователни са наведените от касатора доводи относно неправилното определяне на вмененото нарушение като „повторно“ по смисъла на §1, т.51 от Допълнителните разпоредби на КЗ. Видно от събраните в хода на съдебното производство доказателства, нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на Наказателно постановление № Р-10-188/28.03.2017г. (влязло в сила на 13.10.2017г.), с което е наложено наказание за същото по вид нарушение, като същото е изрично посочено в процесното НП.

Неоснователно в касационната жалба се твърди, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл. 28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, с оглед характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за „повторност“ по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, а не за инцидентно неизпълнение на задължение.

С оглед изложеното, настоящата касационна инстанция намира, че въззивният съд е постановил законосъобразно решение, което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер на 80 лв.

По изложените съображения, Административен Съд С. – град, XVIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 23.03.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав по а.н.д. № 8018/2019г.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на Комисия за финансов надзор - [населено място] съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

членове:1.

